

AVUALODIS

Revista d'Art i Humor

Surt cada quinze dies

10 céntims

ELS DESAMPARATS

—Nosaltres pobres, fugim morts de gana i sense llar. Ells, els de dalt, no les toquen les conseqüències... Sinó, qui sab, no n'hi haurien de guerres!

EXPOSICIÓ DE MYR- BACH A ATHENEA

DESPRES d'un art tant arbitrari i tant lliure com el den Lagar, ens ha vingut l'exposició del professor vienés De Mirbach, que es un contrast, el punt eterogeni de les teories de les obres de l'última exposició tant discutida i injustament bescantada.

En Myrbach amb les seves obres ens dona una sensació de realitat, resolt admirablement la prespectiva i dona al colorit la nota exacta de la natura; tant exacta, que sembla una fotografia en colors.

El públic, que aná desorientat en la exposició den Lagar, al trobar-se amb una pintura tant diferent i tant bonica, acabarà de tirar a terra tota la poca simpatia que pogués tenir per els quadros den Lagar.

* * *

Es que nosaltres considerem les obres den Myrbach com a verdaderes obres d'art? No. Nosaltres, hodiem sincerament, no trobem en l'actual exposició mes que dugues coses. Que en Mirbach sab molt de dibuix i enten perfectament el color; es a dir sab copiar del natural. Aixó es tot, aixó es un art? No!

L'art veritable, el que nosaltres entenem, es un art més fort, més poc aparellat a la realitat, si voleu, pero sentit, fet amb ánima, treient del natural, un sentiment, un ambient poetic que no trobem pas en les obres den Myrbach.

Per aixó l'actual exposició no ens satisfá i ens dol haver de dir que el públic l'ha trobada espléndida i fins alguns que passen o es creuen intel·ligents, han sigut prou candits de dir que no's podia fer millor.

Llealment ho exposem en aquestes columnes i llealment dirém que ens plauria veure com algú discuteix aquesta exposició, en sentit contrari a lo dit per nosaltres.

D'aquesta manera el públic s'orientaria en qüestions d'art i sempre's podrien resoldre, tant per una banda com per l'altra, els mals entesos que's poguessin derivar dels diferents punts de vista de cada hu.

COLORIT.

DE LES PETITES MARAVELLES GERONINES - - -

AIGUA-FORTS....!!

LES aures del Abril pures com la mirada d'una verge prudent, conviden a amarar-se de sol i a veure l'intensa maravella del diumenge geroni.

Arrogant com un Apol·ló, sufrint els rigorismes del coll altíssim i encatronat entre l'enflexible camisa blanca, el jove galant amb posat terrible de conquistador com un Lord Byron, s'está cirant les rosses sabates amb cama d'elegantíssima pell *damié*.

Distretament escampa la mirada al llarc de les voltes de la Plaça del Ví, potser en busca de les excel·lencies d'una figura esbelta com una palma i flexible com una espiga, o els encants d'uns ulls de mareperla.

Deambulen mnadrosament el tipus oficinesc i el del botiguer de robes; passen unes noies amb una fresca rialla als llavis; més enllá un jove clergue amb punys blanquíssims; dues, tres, fins a set dones que venen de la compra; mainada que juga; més noies que riuen fort; dos carros; una tartana amb sols el tartaner.....

De sobte una veu estrident, destemplada, esfereidora, semblant al corn de l'atalaia que avisava el desembarc de pirates, porta a tots els esperits una commoció.

AIGUA FORTS *d'avui....!!*

La violència d'aquest crit que s'endinza fins a les entranyes vos revolta intensament

El jove galant se tomba amb rapidesa; fá una senyal; allarga deu céntims i pren un número. Una mirada instantánea a la coberta: Es una senzilla caricatura amb un xiste, res personal. Obre amb avidesa; d'un cop d'ull s'empassa una plana, d'un altre un altre després, després una altre.

Ah! els *potins* el tempten; en sa llegida s'hi engolfa, s'hi complau ... De tant en tant somriu.. una vegada més que mai..... parlen d'ell.....

* * *

Son les deu; espera amb impaciencia. ¡Encare nó! que tarda! Per fi el germanet obre la porta agitant triomfalment el periódic.

Gracies a Deu! murmuren uns llavis de magrana oberta, mentres l'últim sospir de passada frisança s'escapa d'un pit esplendent, mentres

una mirada intensa brillanta aquells ulls d'iritzacions de carbuncle.

Amb suavitat la gronxa el balanci; voluptuosament mentres llegeix reclina la testa de cabells ondulants.... Somriu llargament, somriu llargament....

Oh sí, aquells versos!... aquells versos son per ella... i els llegeix una altre vegada, i una altre, i una altre, i una altre. Després més avall en un *potin* se li fa una al·lusio ben perceptible; fins sospita del festiu reporter indiscret.... sí, sí, no hi hà dubte es aquell de les llargues melenes d'artista.... ah! el dolentot, avui en el passeig, per càstic, quina mirada!...

Ella clou suaument les parpelles com si l'èxit la pertorbés, com si el goig que tota l'invadeix li portés una fonda pertorbació. ...

Ella se sent generosa i al proseguir la lectura, veu amb molt pura gaubança els el·logis tribuats a les amigues i companyes, i tota agrada desitja a elles la mateixa sort que's desitja a si mateixa.

I aço es una mena d'expiació, com una redempció per passades envejetes de dòna.....

* * *

El tipus oficinesc, el senyor de diumenge, trasbalsat pels crits del noi venedor de periòdics

porta a les mans AIGUA-FORTS, àmb un cert menys preu de deficiencia.

Ell troba que tot alló es una *tonteria*; esplais de quatre jovenots insolvents... fins critica, fins se burla crudel d'aquestes expansions primarenes, del pobre ignocent del càndid *Fhot-Flick*.

Ell troba les caricatures dolentes sense cap semblança amb l'original; ell troba totes les bromes pesades i d'un gust reprobable.

Ell diu tràgicament, que pobres dels *Aiguafortistes* que's fiquessin amb la seva persona..... faria una desgracia.

Més aço es un dir; en *Fhot-Flick* que penetra en els cors com per les ximaneies el *Diable boiteux* d'En Lesage, sab molts secrets que coven en l'intimitat del esperit.

En *Fhot-Flick* vos dirà a cau d'orella, que aquell bon senyor si murmura i protesta, es perque té conciencia perfecta, de que la seva persona es produeix en l'insignificancia i es quasi imposible que mai s'ocupin d'ell. Expressa aço, el crit de revolta del home que passa desaparebut....

Més pel goig de veure el seu nom en lletres de motllo, fins seria capaç ... de faltar al respecte a la dòna i fer-se ell mateix el *potin*.

JHOT-FLICK.

DEL COS DE MUNIS

—Caram, caram, senyor *Xanxes*, tan mateix ja hem debutat?

—Ja ho pot veure noi de l'Aigua.... ja era hora.

—Es veritat; amb aixó l'enhorabona.

—Moltes gracies.

—I que tal, que li'n sembla d'aquest *cuervo*?

—Que no marxa pas com cal, pero *vamos*, amb la norma que penso seguir *tau tau*, el servei es cosa feta; irà com a tothom plau.

—Es a dir que hi haurà reformes?

—I tan grosses com serán.

—Vosté creu que la vagancin.....

—El que es d'avui endavant, li asseguro que cap *guardia*

farà guardia a cap fanal, ni al café farà cap *titlla*,

ni cap cinc en cap hostal,

—Doncs ont farán el cigarro?

—Que'l fassin tot vigilant.

—Quant farán petar la *cleca*

—Quant ne pesquin un vergant

d'aquets que tenen la vista

a la punta de les mans,

que per cert son una colla

qu'es qüestió d'anà espurgant

—Doncs aixis totes les faltes

de que es queixen pel veinat.....

—Les que jo sé, que son forces,

des d'are s'han acabat.

Be n'han robat de bombetes

i d'estores pels replans,

pro als qui tornin, asseguro,

que n'irant molt de llempans.

Ja ni ha prou de picar portes

a la nit o cap al tard,

i de jugà a totes hores

Rambla amunt i Rambla avall.

Els fàstics que'n Pepet diu

quant tothom li crida *atx*,

lo mateix que a la Roseta

quant li diuen que té'l *gat*,

no se sentirán ni un día,

car qui vulga començar

li posarem la sordina

i al *violón* seguir fa cap.

Per les *moies* ja tenim

un carretó preparat,

i pels qui mouen xibarrí

un morrió molt especial.

Pels que solen fer les aigues

en recones que está privat,

el *servei* será utilíssim

i prestat en un instant.
 No veureu passar ni un carro
 que'l mosso hi vaigi a caball,
 ni tampoc cap bicicleta
 que no porti'l seu fanal.
 —Alló de llimpiar bānoves
 o llensols sense mirar
 que'ls animallets devallen
 i la pols es fica'l nas.....
 —Aquests corren del meu compte
 un avís i *anar marxant*
 —Als que reguen a tothora,
 (que ni han un gavadal)
 els clavells i les camelies
 que als balcóns tenen posats,
 es deurá també avisar-los?
 —Si que forem ben babaus!
 al primer que s'hi arplegui
multa al canto i santes paus

—I a n'aquells que s'entretenen
 embrutint-ne els empedrats,
 al matí o be a la tarda,
 quan ja l'hora n'ha passat
 i els peons ja han fet neteja,
 també s'els penyorará?
 —No senyor: a n'aquets xinos
 s'els hi comprará un tractat
 que parli de la *higienia*,
 (i no fet per en Leal;)
 i en cas de reincidencia
 agafarém als gripaus,
 i els hi direm que cinc *peles*
 fan un duro o be vint rals,
 que paguin i que no hi tornin
 o sinó s'irán doblant.
 —I si van a trobā al Batlle,
 en an Pere o en an Pau
 i perquè es en Berenguera

li perdonen tot o part?
 —Allavors no es cosa nostra;
 pro ho sentiría, formal,
 perquè d'aquesta manera
 no gurirém pas cap mal,
 i será sempre Girona
 una Xauxa original.

—Més.....
 —Dispensi, un altre día
 parlarém sobres el cas;
 vaig al Pont amb *papeletes*
 i pot ser faría tard.
 —Vosté també passa avisos?
 —Si ho manen, s'ha d'acatar.
 Ja hō sab: a les seves ordres
 —Passi-ho-bé (quin vigilar).

E.

ROSSA

Albina primcesa d'un regne daurat
 Oh rosa oloranta d'un májic jardí;
 Abella bronzenta voldría'm tornar,
 i amors xuclaría en ton célic somris.

Somris qu' en tos llavis hi brilla candent,
 somris que sens dupte te origen diví,
 ¡Oh albina primcesa, jo al veure't somrient,
 pressento la ditxa del bell paradís.

Palmeres i lliris, en ton caminar
 hi aprenen el ritme de sos moviments,
 i aligera aurora volgue't inondar
 la testa i espatlles, d'aurífics torrents.

Esguards que a la aubada serveixen d'espill;
 Esguards ont la lluna hi aprén serenor
 Mostrantme belleses amb vostre gai brill,
 al cor m'heu encesa una flama d'amor.

Gosant ta somrisa, ton ritme i esguards,
 agónic aimant-te, voldría morir.
 ¡Oh albina primcesa del regne daurat,
 ¡Ofi rosa oloranta, del májic jardí!

MANUEL CLOSA.

Barcelona, 26-2-15.

AQUESTA primavera no ha sigut pródiga en nous amors:
 al contrari: ha sigut una madastra per a l'amor i per
 als enamorats.

Proves? moltes. Aquí en va una: nosaltres ho sentím,
 però la nostre tafanería professional ens obliga a con-
 tar'ho a l'orella de tothom.

Ell es alt i ben plantat: gairebé un atleta: ella, baixe-
 ta, d'ulls penetrants i llavis excesos; quan començarem
 a estar acostumats a veurels passejar lliurement per la
 nostra Rambla, o a veurels ben formalets, asseguts al
 café, ens ha arribat la trista nova: *han partit peres*.

Ell, va fer un viatge a Italia; i diuen qu'abants de mar-
 xar, no hi havia variació; però al tornar, ja la cosa havia
 canviat completament.

I aixó qu'Italia encare es neutral!

FA dies que l'Adelita no's veu, no surt, no passeja la
 seva gracia per nostres Rambles. Fa dies que no po-
 dem admirar el seu somriure, que no podem saludarla
 ni mirar els seus ulls hermosos.

Perque? Perque el promés no es aquí?

Lo que sea sonará diu l'adagi; pero el cas per a nosaltres es que no la veiem com abants i una flor de tons encesos es troba sempre a mancar en el jardí de la vida.

JA l'hem anomenada més d'una vegada a la gentil *Josefa*, la ingènua parroquiana de les voltes, en aquestes pàgines pecadores; però mai, directament, sinó de retruc, per taula, com si diguessim.

Avui es a n'ella sola, ben sola, a qui volèm dedicar un *potin*: si fossim poetes (l'únic poeta que hi ha a la casa no ho vol fer, per por de fer-ho massa fort) l'hi dedicariem..... tot un poema, an aquells llavis tant hermosos i an aquella boqueta tant encisadora i an aquells ulls, i an aquells passets que fá i an aquell cos que's blinca tant gracilment.... Pero ¡ai! (aquest *ai* vol dir moltes coses) que ni en sabriem prou, ni ho diríem tot. lo que's mereix, ni en treuriem rés; sabessim qu'hagués de fer cas de nosaltres... encare n'hi hauria algún que faria un cop de cap.

FLONJA com la seda, blonda com les garbes de blat, blincadiça com les tiges, d'ulls blavosos com el mar de Bagur que l'ha vista nàixer, la *María* passa senzilla, per nostres rambles.

La seva rialla, esclata cristallina i el seu somriure graciós encisa. Es la nostra forastera tota gentilesa, tota amabilitat. Es una enamorada de la ciutat de les muralles i de les voltes i a ella ve sovint, sovint i nosaltres l'hi voldriem més sovint encara.....

Que sempre es joia, la visita de una flor hermosa, flonja com la seda, blonda com les garbes de blat, blincadiça com les tiges, i d'ulls blavosos com el mar de Bagur.....

Oh! blonda *María*!

SABÉM una petita historia, d'un jove de Girona, que no es mut i es sastre per més senyes, que si sabessim que no s'havia d'enfadar, la contariem amb tots els detalls corresponents.

Pero, com que no'ns agrada de fer públic lo que ha quedat en *la intimidad del hogar*: solzament dirèm que anant a un poble de la *llena* del litoral, a pendrer la mida als parroquians, aprofitava el temps per a flirtar la filla del *quefe* i que entre la noia i el pare i la familia..... (aturret, pluma! are ja s'enfadaría.)

LA *María*, la bufona *María*, la pentinadora d'aire elegant i cara bonica, no ens pot veure. No es que nosaltres ens amaguem o que a ella se li enterboleixin els ulls; es que ens te una mena de malavolença. Perque?

Ella ho sabrà i tindrà les seves raons; mes nosaltres que sabem lo que val i que ens contem entre els seus innumbrables admiradors, volem testimoniarli una vegada més, desde aquestes planes, l'admiració més ferventa.

Ja veu com AIGUA-FORTS li paga, amb sinceritat,

aquesta crudel malavolença de que es objecte i filla segurament d'alguna indiscreció involuntaria.

Si es per aixó, perdoni, perdoni, la *María*.....

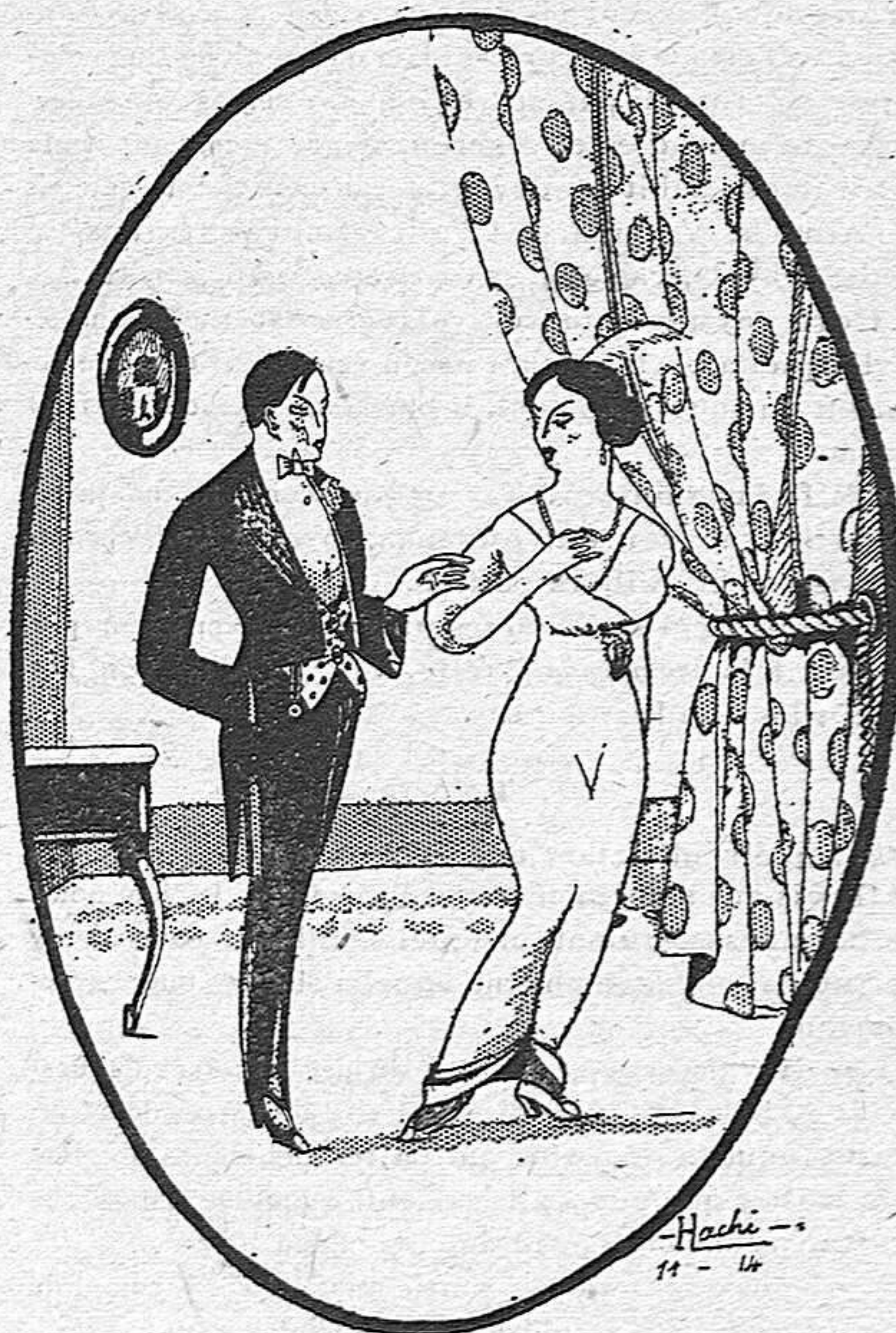

TOTS els dies festius a la tarda, podeu contemplar-les en el Coli; no us caldrá més que adressar l'esguard vers el segón palco de l'esquerra i *de cuerpo presente*: dos monades que *treuen foc*, que diria nostre Director.

A la neu, posada en *parangón* amb el *cutis* de la primera, estèm segurs que li donaría enveja, axis com també ho faria a la mel, l'ondulada i sedosa caballera que, curosament nuada, reposa sobre la testa de la doncella; dos arcs de Volta, no llampeguerien tant com els blavencs ulls que delaten la seva fogositat i qualche claveлина voldria pel seu brancatge, una flor que se semblés als llavis de la *crisálida*.

I prepareu-se per la segona.

Una moreneta d'aquestes que donan l'opi, com passionalment es diu, amb una foscor de visual, que talment dirieu que us endinseu en una foradada; un *corte* de boca

—Quin es el quefe d'estat de les nacions en guerra, que es mes poeta?

—No ho se, noi!

—El Kaiser, perque ha sitiado *Am-bers*

que al somriure, verament sembla la portada d'un reliquiari, i uns cabells negríssims, llustrosos i onejats, serveixen de corona al caparró d'aquesta preciositat.

Aixó, solzament es un petit esboç d'una part de les imatges. perquè, si us fixeu amb el conjunt, tant si les mireu de front com de perfil, no veureu més que una col·lecció de línees semicirculars que'ns fan venir ganes de ser-ne'l propietari.

I, casualitat, totes dues tenen la mateixa alçaria i les mateixes formes; caminen, si fà o no fà igualment, vesteixen amb la mateixa refinada elegància i, per fer més *pendant*, van sempre juntes.

A nosaltres, tan la *Carmen* com la *Pilar*, en cas d'haver d'escollir, ens posarien senzillament en un compromís, car si l'una val un Perú l'altre val un Potosí i en totes dues hi ha allò de... la bona confitura.

POBRET, te un cor tan sensible, que a la primera fletxa de Cupido, se li ha inflammat d'una manera alarmant i espantosa.

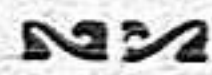
No para de passar dues i tres centes vegades al dia mirant aquell tercer pis del carrer nou on la seva *Dulcinea* hi té l'estada i encara voldria que la nit fes lluna clara per a tornar-hi passar tres o quatre centes voltes mes.

No fa molts dies el vegerem alegre i content; tenia un amic que habitava davant per davant del tercer pis de l'aimada. Va pujar-hi i d'allí estant i amb la telegrafia de senyals, va tenir una conferència kilomètrica.

Pero uns ulls indiscrets volgueren saberne alguna cosa d'aquella conferència i varen veure com ella que beavenava en aquell moment, li oferia un tros de pa i xocolata.

Ell fen una mitja rialla i s'gatisfet contestà: no ja en tinc prou amb veure-t, estimada, jaestic *t/p* i per mi, aquests son els millors postres.

L'indiscreció va donarnos un *potin* que aprofitem per a avisar a la *enamorada* parella... per a que no s'en fiin dels amics o de les amigues.

EN aquells ulls clars tant hermosos, i fins, en aquells llavis que somriuen tant dolzament, hi havíem notat quelcòm desacostumat: ni aquells brillaven com abans ni aquests se contreien amb aquella placidés tant característica.

Un dia, al vespre, varem esbrinar el secret d'aquest canvi: al balcó, la simpática Conxita del carrer dels Ciutadans (aquella Conxita qui va fer debutar a un bon amic nostre que per a ella se sentí poeta) de colzes a la barana, parlava telegràficament amb un *bizarro*...

I, aleshores no varem sentir tant el canvi soptat de la simpática Conxita del carrer dels Ciutadans.

ELLS les amigues inseparables eren al jardí de la Devesa: l'una feia ganxet, l'altre llegia una novel·la romàntica, l'altre jogava amb una flor.

El silenci fou estroncat per un crit estrident. Què era? No, res!

Una rateta que pensant que aquells ulls eren els estels de la nit, sortí de cau i es permeté romandre davant d'elles.

El crit fou aviat sofocat per la valentia d'una d'elles que explicà que ja de petita, no li feien por i les agafava per la cua....

OH les tardes del dijous al jardí de la Devesa: Son tardes poètiques, plenes de romanticisme i on l'ambient que s'hi respira es prou per a inspirar al pobre poeta.....

Dijous la Julia, la dels llavis rojos i ulls radiants també hi era amb ses dos amigues.

I tant s'hi trobaven be, tant eren aquells llocs propicis a les seves expansions d'alegría i qui sab! d'esperances que, agafant totes tres una flor cada una, anaven desfullant-la amb molta cura dient silenciosament: soltera, casada o viuda, soltera casada o viuda, soltera casada o viuda.

I un ocell que saltironejava de branca a branca, em digué que, *casades*, les tres havien de ser.

Oh, les tardes dels dijous al jardí de la Devesa!

AIGUA-FORTS

DIARI

Dia 9: S'augmenta el *Cuerpo Municipal* amb un altre individu. Veiem unes crissálides foresteres que joguen a la Devesa amb en Pepito i en Jaumet.

Dia 10: Concorrencia de forasters: la Tòresita de Cervià, la Maria de Bagur i dues altres que *sentimos no recordar* ens alegren la vista. Al *Gran-via* fan una cosa que en diuen *arte* - Tapa!

Dia 11: Tramontana insoportable. Els Catedràtics es reuneixen en fratern al banquet (jo creia que sols vivien de la ciencia) al Hotel Comerç i nosaltres per no ser menys ens trobem a can Tonet. Veiem per primera volta els nous *munis* amb els uniformes nous. Els bombers fan proves de una bomba, en un lloc que no hi ha aigua. Aigua que'm cremo! Al *Colisseu* hi ha una atracció que passa la *maroma* sense fil ferro.

Dia 12: Arriba de Figueres, la Xuclá; com a bona comfitera l'hem vista molt *ensucrada* amb el *novio* al costat.

Dia 13: Dimarts i dia 13? Horro! Furor! En Gimbernat surt de casa i cau! Un servidor de vostés s'ha tallat a la ma; en Samuel que creu amb buixes, s'ha calçat els mitjons del revés i començant per el peu esquerra; en Max ha enamorat a una dona, que ja es desgracia per qui no sab com repartirse. Jo d'ell, les hi donaria hora.

Día 14: Volen adobar la Rambla, pero la deixen pitjor. En Tuyet marxa a Caldes; ens ha dit que ja hi havia d'anar aïr, pero el *martes no te cases ni te embarques*.

Día 15: Dijous de moda. La Srta. Sorribas marxa a Blanes: bon viatge! La devesa està que *bufa*: concorregudíssima. De Besalú ens han visitat una colla de col legials. Lo millor de Girona segons ells son les belleses femenines! Molt bé; d'aixo s'en diu tenir gust Al Princi fan *La Garra*.

Día 16: Titelles a cà n seixanta: son catorze comparses, deu dels quals no parlen. Degut a la representació de la *Garra* hi ha hagut moltes agarrades i al mateix temps molts errats amb h i sense

Día 17: Mercat. per fi l'*Antonieta* i en *Juanito* han tornat amics, a Deu gracies; que ja era hora, doncs feia... quinze dies que eren renyits. En Ramonet, en Sisonet i en Sisonás marxen a Madrid. *Olé!* Hi van amb kilomètric. En Tuyet per estalviar per la canalla, hi va també, pero en tren *botijo*.

Día 18: Plou! Inauguració de la exposició den Mybach a Athenea, amb assistència de tota la *élite*. El prohoms del partit (més ben dit, picandillo) lliberal s'han reunit. Ja sabem que en sortirà: Una presidència per en Lluïset, qui *acaricia* la Vara d'Arcalde. Reunió de l'Associació de la premsa.

Día 19: No veiem res de nou a no ser que el muguet del jardí ja es florit. Que faria l'obsequi el nostre batlle de fernos-en present d'un ramet, cada diumenge?

Día 20: Arriba de Barcelona, la Montardit: que tal, com li ha probat? La Devesa plena; tothom hi es, menys en Xicu. I tanta cosa com s'ha deixat perdre!

Día 21: Temps variable: aquí plou; a Madrid no. Veritat que es estrany? I que n'es de gran el mon! Difinitivament tenim un altre *mingitorio* a la plaça de sant Agustí; felicitem al ajuntament en nom del veïns dels encontorns. El *Parnasso* ja ha debutat i amb éxit Unes dones volien arrabassar-se els cabells cosa que ell ho ha trobat fora raó; als mals de cap eren per en dur se les totes dugues alhora.

Día 22: Bon día! Comenso a fer bossa per anar a oir la Barrientos. En Maura ha parlat i *donde digo, digo, digo, digo!* Encara ens queixem? Cines, Teatre i Circol Equèstre! La veritat, la mesada ja comença a ser curta al vostre amic.

OLA.

HEM rebut el cartell dels Jocs Florals organitzats per la revista *Festa* de Molins de Rey.

Per manca d'espai no podem publicar-lo; pero fem públic que s'ofereixen molts premis a les millors proses i poesies i un pel millor quadret dramàtic en 1 acte

Els plects s'han d'enviar al Secretari a la Redacció de *Festa* per tot el día 25 de maig.

DIVENDRES passat, día 23, era Sant Jordi. Felicitem al Sr. Governador interi, per haver deixat celebrar el Sant al desgraciat i sofert Jordi, amb relativa pau i tranquil·litat.

Per molts anys pugui fer semblants bones obres!

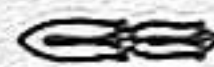
EL «Morte» de dijous passat, porta el programa dels Actes que se celebraran a Figueres, amb motiu de la Asambleta de la Unió de Viticultors de Catalunya, *coincidiendo con las ferias y fiestas de Sta. Tecla*.

Per Deu confrare! que ni Sta. Tecla es igual que Sta. Creu, ni la Mare de Deu es diu Joana!

TEMPS enrera, varem queixar-nos de que passava massa d'hora, pels carrers de Girona, l'antipática, antigiénica i anti etc., etc. *pastera*.

Des d'aleshores, varem reglamentar-ho una mica i varem corregir l'avis. Pero ara hi torna, i per aixó cridém l'atenció del Senyor Arcalde. I si s'en vol fer càrreg que, passi pel Pont de Pedra cap allí a les vuit o les vuit i mitja, i veurá com no diém una cosa per altre.

COPIÉM i diém «En el escenarie están los Sres. Marquès de Figueras Osma, Rodríguez San Pedro, Gamazo, Conde de Figols, Montsinos, Ossorio y Gallardo, Marquès de Grigni..... etc., etc.» i vinga llegir noms sentits i no coneguts, en busca de la comissió gironina; pero..... *no n'hi ha de tallats!*

Nosaltres preguém a la comisió maurista (eren quatre i encara no hi eren tots) qu'ens digui aont varen ficar a n'en Viñas, que ningú s'en adonés. I a fé qu'es home d'altura!

CAPITOL de càrrecs: Senyor Arcalde: Per a passejar per la Rambla s'ha d'esser un bon equilibrista; per a passar pel *callejón de la muerte*, s'ha de portar el nas tapat, de tanta fragancia que fá aquella inoportuna clavaguera; i per a transitar pels barris de San Pere, en día de pluja, s'ha de saber nadar.

I com que per a tenir dret a viurer a Girona no cal res d'aixó, preguém al senyor Coll, tingui l'amabilitat de fer-s'en càrrec i de posar-hi remei quan mes aviat millor.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera

IMPRESA DALMÁU CARLES & COMP.-GIRONA

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Francisco
Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

**ELS MILLORS FANALS
D' ACETILÉ EL TRO-
VAREU A CAN****BOIX**

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda CreuhetBerrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

Máquines Kodak

Máquines Kodak

Productes Kodak

Productes Kodak

Narcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

**FOTOGRAFIA D'ART
d'en Joan Corominas**

Pujada del Pont de Pedra

PREUS REDUITS
PUNTUALITAT

AMPLIACIONS REPRODUCCIONS

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironina.REFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Perruqueria higiènica
PERE GRANÉS**

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

Perruqueria Dalmáu

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Cucurull

— SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

AMERICAN BARRESSOPONS · DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

**FARMACIA I
PERFUMERIA****La Creu · Roja**

PLAÇA DE L'OLI